

POSTANOWIENIE

Dnia 19 grudnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

w sprawie **T. P.**

skazanego z art. 178a § 1 i 4 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 19 grudnia 2018 r.

w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

kasacji obrońcy skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w P.

z dnia 22 sierpnia 2018 r., sygn. akt V Ka [...],

zmieniającego wyrok w części, w pozostałym zakresie utrzymującego w mocy
wyrok Sądu Rejonowego w M. z dnia 29 marca 2018 r., sygn. akt II K [...],

p o s t a n o w i ł:

1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

**2) obciążyć skazanego T.P. kosztami sądowymi postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w M. z dnia 29 marca 2018 r., sygn. akt II K [...] T. P. został uznany winnym czynów z art. 178a § 1 i 4 k.k., za które następnie wymierzono mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz zakaz dożywotniego prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, a także świadczenie pieniężne w kwocie 10.000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Wyrok ten został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w P. z dnia 22 sierpnia 2018 r., sygn. akt V Ka [...].

Od powyższego prawomocnego orzeczenia kasację wniósł obrońca skazanego, zarzucając przedmiotowemu rozstrzygnięciu rażące naruszenie prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, to jest art. 433 § 2 i art. 457 § 3 k.p.k. polegające na braku rzetelnego rozważenia sformułowanych w apelacji obrońcy:

1. zarzutów dotyczących naruszenia przez Sąd I instancji przepisu prawa materialnego, tj. art. 178a § 4 w zw. z art. 76 k.k., przez ich niewłaściwą wykładnię i zastosowanie oraz dokonanie błędnej kwalifikacji prawnej, a co za tym idzie przyjęcie, iż oskarżony był wcześniej prawomocnie skazany, podczas gdy prawidłowa subsumcja winna skutkować ewentualnym przypisaniem oskarżonemu występkę z art. 178a § 1 k.k. w związku z zatarciem wyroku Sądu Rejonowego w P. w X Zamiejscowym Wydziale Karnym z siedzibą w S., sygn. akt X K [...],

2. zarzutów dotyczących błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, a mających wpływ na treść orzeczenia,

3. zarzutu rażącej niewspółmierności kary przez orzeczenie kary bezwzględnego pozbawienia wolności w wymiarze 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz środka karnego w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia pojazdów, gdy prawidłowa ocena okoliczności jej wymiaru uzasadnia orzeczenie kary grzywny połączonej ze środkiem karnym w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres nieprzekraczający 3 lat.

Podnosząc powyższe zarzuty, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi II instancji, to jest Sądowi Okręgowemu w P. do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na powyższą kasację Prokurator Rejonowy w M. wniósł o oddalenie jej jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna w stopniu pozwalającym na jej rozpoznanie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Zgodnie z wolą ustawodawcy kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia skierowanym przeciwko orzeczeniu wydanemu przez Sąd Odwoławczy na skutek rozpoznania środka odwoławczego. Celem postępowania kasacyjnego jest bowiem wyeliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń dotkniętych poważnymi

wadami w postaci bezwzględnych przyczyn odwoławczych lub innych naruszeń prawa, ale o charakterze rażącym, a jednocześnie takich, które miały istotny wpływ na treść orzeczenia. Możliwość wniesienia skutecznej kasacji jest zatem istotnie ograniczona. Postępowanie kasacyjne nie jest z pewnością postępowaniem, które ponawiać ma kontrolę odwoławczą. W toku tego postępowania z założenia nie dokonuje się zatem kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, nie weryfikuje zasadności ustaleń faktycznych i nie bada współmierności orzeczonej kary (tak: postanowienie SN z dnia 21 września 2017 roku, sygn. akt IV KK 276/17).

Przypomnieć należy ugruntowany już od lat w orzecznictwie Sądu Najwyższego pogląd, że to rozstrzygnięcie sądu odwoławczego winno stać się przedmiotem kasacji, a zatem zarzuty nadzwyczajnego środka zaskarżenia winny wskazywać na rażące naruszenia prawa, których dopuścił się ten sąd. Zarzuty apelacji wskazujące na wadliwe ustalenia faktyczne mogą być przywołane w kasacji tylko wówczas, gdy sąd odwoławczy do nich się nie odniesie wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 433 § 2 k.p.k., zaś te oparte na obrazie prawa także w sytuacji, gdy pomimo podniesienia stosownego zarzutu w apelacji sąd odwoławczy stanowisko takie aprobuje, czyniąc to z rażącą obrazą prawa. Co więcej, przywołanie zarzutów apelacyjnych w kasacji służy nie temu, aby je rozpoznał Sąd Najwyższy niejako w zastępstwie sądu odwoławczego, ale jako wykazanie, że albo sąd drugiej instancji rażąco naruszy prawo nie odnosząc się właśnie do tych konkretnych zarzutów, albo że stanowisko zaprezentowane w uzasadnieniu dalej oparte jest na wadliwym interpretowaniu prawa materialnego lub procesowego (zob. m.in. postanowienie SN z dnia 2 marca 2016 r., sygn. akt V KK 399/15). Postępowanie kasacyjne nie może zatem polegać na ponownej apelacyjnej kontroli orzeczenia i nie może być traktowane jako trzecia instancja (tak postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2013 r., sygn. akt IV KK 299/13).

Analiza zarzutów kasacji oraz jej uzasadnienia, prowadzi do wniosku, że podniesione w niej zarzuty naruszenia prawa procesowego zostały sformułowane instrumentalnie, celem stworzenia pozornych podstaw dla wniesienia nadzwyczajnego środka zaskarżenia jakim jest kasacja. W szczególności,

zauważyć należy, że wbrew twierdzeniom autora kasacji sąd odwoławczy prawidłowo i wnikliwie ocenił zarzuty apelacji, wskazując okoliczności i dowody, na podstawie których odniósł się do zarzutów formułowych w apelacji. Sąd odwoławczy wskazał w uzasadnieniu wydanego orzeczenia wprost przesłanki przesądzające o trafności poczynionych ustaleń faktycznych, które w sposób bezsporny potwierdzają fakt kierowania przez oskarżonego pojazdem w stanie zagrażającym bezpieczeństwu w ruchu lądowym, tj. w stanie nietrzeźwości, prowadzących do przypisania skazanemu winy i sprawstwa czynu z art. 178a § 1 i 4 k.k., a zatem z pewnością w sposób należyty zrealizował obowiązki spoczywające w tym zakresie na sądzie odwoławczym. Bezzasadny w tym samym stopniu jest także zarzut niewłaściwej wykładni i zastosowania art. 178a § 4 w zw. z art. 76 k.k. Jak trafnie wskazał prokurator w odpowiedzi na kasację, w dacie wyrokowania przez Sąd I instancji w niniejszej sprawie, uprzednie skazanie T. P. za przestępstwo z art. 178a § 1 kk (z wyroku Sądu Rejonowego w P. w X Zamiejscowym Wydziale Karnym z/s w S. z dnia 30 maja 2014 r., sygn. akt X K [...]) uległo co prawda zatarciu. Jednak okoliczność ta nie mogła stanowić przeszkody w przyjęciu odpowiedzialności na podstawie art. 178a § 4 k.k. albowiem częścią tego uprzedniego skazania było orzeczenie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres lat 3, a jak trafnie ustalił to Sąd Rejonowy w M., czyn skazanego z art. 178a § 1 k.k., polegający na prowadzeniu przez oskarżonego w dniu 26.03.2017 r. w A., gm. B. w ruchu lądowym samochodu osobowego m-ki O. w stanie nietrzeźwości, został popełniony w okresie obowiązywania tego zakazu. Jak zaś wynika wprost z treści art. 178a § 4 k.k. odpowiedzialności na podstawie tego przepisu podlega sprawca czynu określonego w § 1 art. 178a k.k., jeśli „był wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo za przestępstwo określone w art. 173, 174, 177 lub art. 355 § 2 popełnione w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo dopuścił się czynu określonego w § 1 w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo” (zob. również w tym zakresie wyrok SN z 4 grudnia 2014 r., sygn. akt III KK 381/14). Dodać trzeba, że

okoliczności te Sąd Okręgowy w sposób szczegółowy i przekonujący przedstawił w uzasadnieniu kwestionowanego wyroku.

W świetle prawidłowości powyżej wskazanych ocen stanu faktycznego oraz prawnego dokonanych przez sąd odwoławczy w zakresie kontroli rozstrzygnięcia dokonanego przez Sąd Rejonowy w M., jako oczywiście bezzasadny należało ocenić także zarzut, że sąd odwoławczy w sposób pobieżny i nieprzekonujący odniósł się do zarzutu rażącej niewspółmierności kary oraz środka karnego w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia pojazdów. Wbrew twierdzeniom skarżącego sąd odwoławczy uzasadnił swoją decyzję w sposób wystarczająco szczegółowy, odnosząc się do zarzutów apelacji a także poczynionych ustaleń, wskazując na współmierność orzeczonej kary i środków karnych do stopnia winy oraz społecznej szkodliwości czynu sprawcy, czyniąc w sposób oczywisty zadość obowiązkom spoczywającym w tym zakresie na sądzie odwoławczym. Powyższe przesądziło o oczywistej bezzasadności zarzutów kasacji także w tym zakresie.

Mając na uwadze powyższe należało orzec jak w sentencji.